

POSTANOWIENIE

8 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczuk

na posiedzeniu niejawnym 8 marca 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa T. T.
przeciwko K. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej T. T.
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 7 października 2022 r., I AGa 84/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. obciąża kosztami postępowania kasacyjnego powoda, pozostawiając ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.**

[SOP]

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania

sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący T.T. powołał się na istotne zagadnienie prawne dotyczące zakresu odpowiedzialności inwestora i generalnego wykonawcy za nieterminową zapłatę przez nich wynagrodzenia należnego podwykonawcy, w sytuacji, w której obowiązek zapłaty na podstawie art. 647¹ § 1 k.c. jest zobowiązaniem solidarnym z wykonawcą, i wynika z ustanowionej ustawą odpowiedzialności gwarancyjnej za cudzy dług.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem powołanie się na istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga sformułowania problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on precedensowy (nowy) charakter lub znaczenie dla rozwoju prawa. Problem ten powinien odnosić się do konkretnych przepisów prawa i zostać ujęty w sposób abstrakcyjny, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą; konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do jego rozbieżnych ocen (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14).

Sformułowana w skardze wątpliwość sprowadzała się do pytania, czy inwestor (generalny wykonawca), ponoszący na podstawie art. 647¹ § 1 k.c. solidarną odpowiedzialność za zapłatę wynagrodzenia należnego podwykonawcy z tytułu robót budowlanych wykonanych przez podwykonawcę, może ponosić również – obok obowiązku zapłaty odsetek za opóźnienie w spełnieniu swojego świadczenia – odpowiedzialność odszkodowawczą wobec wierzyciela (podwykonawcy) na podstawie art. 477 § 1 w związku z art. 481 § 3 k.c., jeżeli pozostaje w zwłoce w spełnieniu świadczenia. Rzecz jednak w tym, że Sąd Apelacyjny, oddalając apelację powoda, nie wyraził przeciwnego zapatrywania. U podstaw zaskarżonego rozstrzygnięcia stało natomiast założenie, że stwierdzony

przez powoda uszczerbek majątkowy – z racji czasu jego powstania i terminu, w którym miała spełnić świadczenie pozwana – nie wiązał się w istocie ze zwłoką pozwanej, lecz zwłoką (opóźnieniem) w spełnieniu świadczenia przez wykonawcę w stosunku prawnym między powodem jako podwykonawcą a Z.M. jako dłużnikiem. Sąd Apelacyjny zauważył w tym kontekście, że na kwotę dochodzoną powództwem składały się m.in. niezapłacone należności powstałe już w czerwcu 2012 r., co w świetle przyjętego przez ten Sąd terminu spełnienia świadczenia przez pozwaną, przypadającego na maj 2013 r., prowadziło do wniosku, iż szkoda jest kauzalnie powiązana z brakiem terminowego spełnienia świadczenia przez stronę umowy podwykonawczej, nie zaś ze zwłoką w realizacji świadczenia po stronie pozwanej, jako generalnego wykonawcy.

Skarżący kwestionował wprawdzie to stanowisko w podstawach skargi kasacyjnej, zarzucając m.in., że Sąd Apelacyjny błędnie określił termin, w którym pozwana powinna spełnić świadczenie związane z jej odpowiedzialnością za dług wykonawcy. Należało jednak przypomnieć, że konieczny związek między wynikiem postępowania kasacyjnego a zagadnieniem prawnym stanowiącym przyczynę kasacyjną nie może mieć warunkowego charakteru w tym sensie, że znaczenie tego zagadnienia dla wyniku postępowania kasacyjnego ujawniałoby się tylko przy założeniu, że zasadne są pozostałe zarzuty kasacyjne lub niektóre z nich. Wymagałoby to bowiem wyprzedzającego badania zasadności podstaw kasacyjnych na etapie orzekania w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, co jest niedopuszczalne (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2021 r., IV CSK 437/20 i powołane tam orzecznictwo).

Ubocznie należało zauważyć, że sformułowana w skardze wątpliwość odnosiła się do art. 647¹ § 1 k.c. w obowiązującym brzmieniu, podczas gdy w podstawach skargi zarzucono naruszenie art. 647¹ § 5 k.c. w brzmieniu poprzedzającym wejście w życie ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ułatwienia dochodzenia wierzytelności (Dz. U. poz. 933).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2, art. 98 § 1-1¹, art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[SOP]

[a!]

